

στιχουργ. 55 — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβιβλιάζω Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βελάζω. Ὁ τύπ. ἀναβιβλιάζω κατὰ διπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἀναβι-
λάζω διὰ τοῦ διαμέσου *ἀναβιβλιάζω. Πβ. ἀνα-
βλύζω - ἀναβιβλύζω, βάτσινα - βαβάτσινα,
χάλιν - χαχάλιν, τοῖτος - τοίτικοις. Ἰδ. ΧΠαντελίδ.
φωνητ. 18.

1) Βελάζω δυνατά, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων Ἡπ.:
ῥεμάστηκε ἡ γίδα μου καὶ ἀναβέλαξε ἀπ' τοῖς φωνέ. β)
ῥακτιῶ, ἐπὶ κυνὸς Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν τὰ σκ'λὰ ἀπόψε.
ῥωνῶν. ἀλυχτένω, ἀλυχτομανῶ 1, ἀλυχτουρῶ 1,
ῥυχτῶ Α 1, γαβγίζω, ὑλάζω. 2) Γοῶ, θρηνῶ
ῥερῶς, ὀλολύζω, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν οἱ
ῥαῖκες ἀπ' τὰ κλάματα. β) Κλαυθυμυρίζω πολύ, ἐπὶ
παιδίων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)
— ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναβιβλιάξε τὸ μωρὸ Ἀλμυρ.
|| Φρ. Νὰ μὴ σοῦ ἀναβ'λιάξη παιδί! (νὰ μὴν ἀποκτήσης
τέκνον! Ἀρᾶ) Ἀργυρᾶδ. || Ποίημ.

Μόνε ἀκούν ποῦ ἀναβ'λιάζουν τὰ παιδιὰ
καὶ τοὺ σκύλλους ποῦ ἐχύσαν καὶ ἀλυχτούσαν
ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Πβ. βελάζω. 3) Φωνάζω
ὑπερβολικῶς, διαλαλῶ δυνατά Ἡπ. Κεφαλλ.: Ἀναβέλαξε
ὁ κόσμος ἀπ' τοὺς φόρους.

*ἀναβέλαξι ἡ, ἀνάβ'λιαξι Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ.
Στιχουργ. 44 Ἡθῆ, ἔθιμα 130 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβελάζω, παρ' ὃ καὶ ἀναβ'λιάζω, ὅθεν
ὁ τύπ. ἀνάβ'λιαξι.

1) Θρηνησ, κοπετὸς Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ,
ἔθιμα 130: Ἐκεῖνες ποῦ λιγώτερο μὲ ἀγαπούσανε ἐκάμανε
τὴν περισσότερη ἀνάβ'λιαξι ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. 2) Φωνή,
θόρυβος Κεφαλλ. ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 44: Ποίημ.

Τότες ἐγίνηκ' ἓνα ταρνανάι
μὲν ἀνάβ'λιαξι, μὲν ἀπελπισία
ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.

ἀναβιγλίζω ἀμάρτ. ῥεβιγγλίζω Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βιγλίζω.
Παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ πέριξ ἀπὸ τῆς βίγλας, ἥτοι τῆς
σκοπιᾶς: Ἀσμ.

Σ τὴ βίγλα ἐνεβίγγλισε σὰν πεινασμένος λύκος,
δὲ γλέπει δέκα κ' ἐκατό, μόν' γλέπει χιλιάδες.

ἀναβλαστάνω Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 72 — Λεξ. Δεῖκ
Πρω. ἀναβλαστένω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλαστάνω. Ἡ μετοχ. ἀναβλαστεμένους
καὶ παρὰ Βλάχ.

Βλαστάνω ἐκ νέου, ἀναδίδω νέους βλαστοὺς ἔνθ' ἀν.:
Ἀρχίζαν κ' ἔδιναν καρπὸ τ' ἀναβλαστημένα τὰ λαϊόδετρα
Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξαναβλαστάνω.

ἀνάβλαχος ὁ, Πελοπν. (Λακεδ. Ὀίν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Ἀνθρώπος ἄξεστος, ἀγροῖκος. Συνών. καράβλαχος.

ἀνάβλεμμα τό, Ζάκ. Κάμπ. Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν.
(Μάν.) Τῆλ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλευτ. ζωῆ 103 ΚΟῦράν.
ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 285 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάβλεμμα
Κρήτ. ἀνάβλεμμα Θράκ.(Αἰν.) ἀνέβλεμμα Κρήτ. ἀνέ-
δλεμμα Κρήτ. ῥέμπλιμμα Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνάβλεμμα = τὸ βλέπειν πρὸς τὰ ἄνω.
Παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 398 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 217) ὁ τύπ.
ἀνάμπλεμμα. Διὰ τὸν τύπ. ἀνάβλεμμα πβ. ἀνα-
βλέπω - ἀνεδλέπω, βλέπω - δλέπω.

1) Τὸ βλέμμα ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀνάβλεμμά του ἔδειχνε πολ-
λὴν καλωσύνη Κέρκ. Ἐγύρισα τὸ ἀνάβλεμμά μου ἔς τὸ ἄλλο
μέρος Ζάκ. Διόλου δὲ γιγᾶ τοῦ ῥέμπλιμμα τ' Μακεδ. Σφάζει
τὸν ἄνθρωπο μὲ τ' ἀνάβλεμμά τση Κρήτ. || Ἀσμ.

Τὸ σιανόν σου ἀνάβλεμμα σηκώνει πεθαμ-μένους
καὶ θανατῶν-νει ζωντανούς καὶ γιαίν' ἀρρωστημένους
Κάρπ.

Εὐγενικὸ τ' ἀνάβλεμμα, τ' ἀμάθια φλόγα βγάνουν
Κρήτ.

Ὁ ποταμὸς σέρνει κλαδιὰ κ' ἡ θάλασσα καράβια
κ' ἡ κόρη μὲ τ' ἀνάβλεμμα σέρνει τὰ παλληκάρια
αὐτόθι. — Ποίημ.

Ἐδῶ ἀτελάτες χάνονται καὶ σφάζονται κουρσάροι
γιὰ τὸ φιλεῖ τῆς Μαξιμῶς καὶ γιὰ τ' ἀνάβλεμμά της
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Τ' ὠχρὸ κεφάλι γέρνοντας ἔς τὴν ἀγκαλιά μου ἀπάνω
καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στυλὰ κοιτάζοντάς με
θὰ μὲ ξεχάσης, ρώταγες, καλέ μου σὰν πεθάνω;

ΚΟῦράν. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ
στ. 107 (ἐκδ. ΕΛεgrand) «τὴν γλῶσσαν σου ῥγοικῶ ξερῆν,
θαμπὸν τ' ἀνάβλεμμά σου». Συνών. κοίταγμα, ματιά.

2) Ὁ ὀφθαλμὸς Πελοπν. (Μάν.): Φρ. Καρφί ἔς τ' ἀνά-
βλεμμά σου! (ἀρὰ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βλαπτικῆς ἐπιρ-
ροῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ).

ἀναβλεμματίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμπλεμματίδα Χίος
ἀναπτεμματία Χίος (Βίκ.) ἀνεμπλεμματία Χίος (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάβλεμμα. Διὰ τὸν τύπον ἀναμπλεμ-
ματίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ὁ ἀναφυόμενος νεαρὸς βλαστός. Συνών. ἀναβλε-
πίδα.

ἀναβλεμματίζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναβλεμματίζω. Πβ. Πρόδρομ. 3,351
(ἐκδ. Hesseling - Pernot) «τὸ πῶς λαλεῖς, πῶς στήκεσαι,
πῶς ἀναβλεμματίζεις».

Ἐνατενίζω, ἐμβλέπω.

ἀναβλεπίδα ἡ, Χίος (Καρδάμ.) ἀνεμπλεπίδα Χίος
ἀνεδλεπίδα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλέπω. Διὰ τὸν τύπον ἀνεμπλε-
πίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ἀναβλεμματίδα, ὁ ἰδ.: Ἐβγαλε ἀνεδλεπίδες ἡ λε-
μονεᾶ.

ἀναβλέπω Κρήτ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀνεδλέπω
Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀναβλέπω.

1) Ἀνακτῶ καὶ πάλιν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρασιν Κρήτ.
Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Ἐκαμε ἐγχείρισι τῆς πανάδας καὶ ἀνα-
βλέπει Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναδίδω νέους βλαστοὺς, ἀνα-
βλαστάνω Χίος: Ἀνέβλεψε τὸ δέντρο. Τῶρ' ἀρχινοῦν ν' ἀνε-
δλέπουν οἱ λεμονεᾶς.

ἀναβλύζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβλύζου Ἡπ.
(Χουλιάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω κατὰ τὰ εἰς -ιάζω.

Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν Ἡπ. (Χουλιάρ.): Ἐβριεῖ
πουλὸν καὶ ἀναβλύζ' οὐ τόπους. Συνών. ἀναβλύζω 1, ἀνα-
βολάζω 2, ἀναβρύω.

ἀνάβλυσμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω.

Δάκρυσμα ἐκ συγκινήσεως, χαρᾶς ἢ λύπης.

ἀναβλύζω Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πόντ. (Σινώπ.)
ἀναβλύζου Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Τσακων. ἀναβι-

βλύζω Θράκ. (Μυριόφ. Στέρν.) ἀνεβρουβλάω Θράκ. (Στέρν.) νιβρουλάου Θράκ. (Κομοτ.) γ' ἐνικ. πρόσσωπ. ἀναβλεῖ Πόντ. (Σινώπ.) Μετοχ. ἀνεβλυσμένος Πάρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλύζω. Ὁ τύπ. ἀναβιβλύζω ἐκ διπλασιασμοῦ. Πβ. ἀναβελάζω - ἀναβιβλελάζω κττ. Ὁ τύπ. ἀνεβρουβλάω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀναβρύω. Ὁ τύπ. ἀναβλεῖ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναβλῶ. Ὁ σχηματισμὸς περισπωμένων ρ. παρὰ τὰ εἰς -ζω συνήθης, πβ. αἵματοκυλίζω - αἵματοκυλῶ κττ.

1) Ἀναδίδω ὑγρόν, ἀναβρύω ἔνθ' ἄν.: Τὸν νιρὸ νιβρουλῆ Κομοτ. || Φρ. Ὁ δάφο τοῦ βερρὴ ἀναβλύζει κρασάκι Κρήτ. Κακία ἀπὸ μέσα τως ἀναβλεῖ Σινώπ. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβολάζω 2, ἀναβρύω. 2) Ἡ παθ. μετοχ. ἀνεβλυσμένος = ὁ εὐτυχὼν καὶ δίδων, ἐλευθέριος Πάρ.

ἀναβοήθεια ἡ, ἀμάρτ. ἀνιβούθεια Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ.

Βοήθεια, συνδρομή: Νὰ διοῦμι κὶ μεῖς ἀνιβούθεια. Συνών. *ἀναβοήθημα.

***ἀναβοήθημα** τό, ἀνεβούθισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβούθισμα.

Ἀναβοήθεια, ὁ ἰδ.: Ἐ καμέν', ἀνεβούθισμα ποῦ μοῦ τό 'καμες, πρὸ καλὰ θὰ τὰ καταφέρω μοναχός μου!

***ἀναβοηθητής** ὁ, ἀνεβουθιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβουθιστής.

Ὁ βοηθῶν τινα, ὅπως κάμη ἔργον τι.

ἀναβοηθῶ ἀμάρτ. ἀνεβουθῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεβουθῶ Νάξ. ἀνιφουτῶ Λέσβ. ἀνιφτῶ Κυδων. Λέσβ. ἀνεβουθίζω Νάξ. ἀνεβουθίζω Νάξ.

Τὸ μεσν. ἀναβοηθῶ. Πβ. Δούκα Βυζαντ. ἱστορ. 123,22 (ἐκδ. Βόννης) «μετακαλεσάμενοι οὖν τοὺς δοκιμωτάτους τῶν ἱατρῶν... ἀνεβοήθουν αὐτὸν τάχα».

Παρέχω συνδρομήν, βοηθῶ τινα νὰ κάμη τι ἔνθ' ἄν.: Θές νὰ σ' ἀνεβουθήσω; — Καὶ λές το κι ὅλα; Ἐλα νὰ χαρῆς τὰ παιδιά σου, ἀνεβουθήσέ με! Ἀπύρανθ. Ἐλα νὰ μ' ἀνιφτήσης Κυδων. Μὲ ἀνιφούτ'σι Λέσβ. || Παροιμ. Ἀνιφούτα μι φτουχὲ νὰ μὴ γίνου σὰ τοῖ σὲ (ἐπὶ ἀναξίων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀξιοῦν νὰ βοηθοῦν ἄλλους) αὐτόθ.

ἀναβοῖζω, ἀναβοῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναβοῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ. Μάν.) ἀναβουίζω Ἡπ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 15.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβοῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) 2) Ἀντιβοῶ, ἀντηχῶ Ἡπ. — ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.: Ἀναβούξε 'ς τὸ λόγγο ἡ φωνή μου Ἡπ. || Ποίημ. Ὁγρὰ ἀπ' τῆς νύχτας τῇ δροσιᾷ ριγοῦν κι ἀναβουίζουν (τὰ δάση δηλ.) ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ κραυγάσῃ Πελοπν. (Λεῦκτρ.): Μὴν τὸ ἀναβοῖζης τὸ παιδί. 2) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου παλαιὰ γεγονότα Πελοπν. (Μάν.): Μὴν ἀναβοῆς τὸ πρᾶμα.

ἀναβόισμα τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38 ἀναβούισμα ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοῖζω.

1) Δυνατὴ φωνή, κραυγὴ ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38: Ὅσο ἐξύγωναν τὰ βόιδα 'ς τὸ μακελλεῖό, τόσο αὖξαιναν τὰ μουκανητὰ κι ἀναβοῖσματα. 2) Ἀντιβόησις, ἀντήχησις ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142: Ἀπὸ τὰ δάσα γῦρο βγαίνει βαθὺ ἀναβούισμα.

***ἀνάβολα** ἐπίρρ. ἀνάολα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβολος.

Κατὰ τὰ σύνορα, τὰ ὄρια: Τὸ χωράφιν του ἔν' ἀνάολα τοῦ δικοῦ μου.

ἀναβόλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λεντεκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 18 κέξ.

1) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὅποιον συμβαίνει ἐνίοτε νὰ εἶναι ἔνεκα τῆς συσσωρεύσεως χώματος ὑψηλότερον τῆς ἄλλης ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ, καλλιεργεῖται δὲ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Δὲν καμώνιτι ἡ ἀναβόλα, σκάψ' την μὶ τοῦ τσαππὶ Αἰτωλ. Ἀναβόλα, βουῖδάκι μ'! (παρακείμεσμα πρὸς τὸν ἀροτῆρα βοῦν νὰ προχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρὸς τὸ τέρμα διὰ νὰ μείνῃ μικρότερον τμήμα ἀκαλλιέργητον διὰ τοῦ ἀρότρου) Καλοσκοπ. Συνών. ἀναβολάδα, ἀναβολή 2. Πβ. ἀνάβολος. β) Τμήμα ἀγροῦ ἀκαλλιέργητον ἐν μέσῳ ἐσπαρμένων ἀγρῶν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σῦρε ἀπόλυσε τὰ ζὰ 'ς τὴν ἀναβόλα Καλάβρυτ. Μπῆκαν τὰ βόιδια μέσ' 'ς τὴν ἀναβόλα Αἰτωλ. 2) Ἀντηγὶς ἐπὶ ἐπικλινῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπέλων σχηματιζομένη διὰ κατασκευῆς τοιχίσκου ἐκ λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης διὰ νὰ μὴ παρασύρεται τὸ ἔγχωμα ὑπὸ τῶν καταρρεόντων ὑδάτων Πελοπν. (Λεντεκ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποδόμι, δόμακας, δομάρι, δόμη, δόμος, δέτης, πεζούλλα, πεζούλλι.

ἀναβολάδα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν. Οἶν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβολάς, ὅθεν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς γραπτῆς παραδόσεως μαρτυρούμενον ἀμβολάς.

Ἀναβόλα 1, ὁ ἰδ.

ἀναβολάδι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάδιον = ἀμπεχόνῃ, περιβόλαιον. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 23.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ δῶρα τὰ πεμπόμενα ὑπὸ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὴν μνηστήν. Πβ. ἀναβόλι 1 β.

ἀναβολαδιάζω Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολάδι.

Πέμπω δῶρα πρὸς τὴν μνηστήν, ἐπὶ πενθερᾶς.

ἀναβολάζω Ἀνδρ. ἀνεβολάζω Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Τῆν. κ. ἄ. ἀνηολιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀνηολιάζω Κάρπ. νεβολάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 24.

1) Ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.): Ἐν ἡμπαρῶ ν' ἀνηολιάσω καὶ νὰ ῥτω 'κεῖ 'ὰ πάνω ('ὰ=δά). Μ' οὔε κάτω κατηολεῖ μ' οὔε ἄν' ἀνηολιάζει (οὔε=οὐδέ). Συνών. ἀναβολεματίζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ. κατηφορίζω. β) Ἀορίστως, ἀνέρχομαι Κάρπ. (Ἐλυμπ.): Ἀσμ.

Καὶ πιάν-νει τὸ δραπάνι του καὶ ἄλ-λει τὸ σπαθὶ του κι ἀνηολιάζει κ' ἔρκεται ἄνω 'ς τὸν ἄνω κόσμον

(ἄλ-λει=βάλλει) 2) Ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω, ἐπὶ ὕδατος Τῆν.: Ἀνεβολάζει τὸ νερό. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβλύζω 1, ἀναβρύω. β) Ἐπὶ οἴνου, παραμένω θολὸς Κύθν.: Ὁ γύψος κατακαθίζει ἀή τρυγιὰ καὶ δὲν ἀνεβολάζει τὸ κρασί. 3) Αἰσθάνομαι φρικίαςιν Νάξ. (Ἀπύ-

